

4/2017

XB-10

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

ZAHRANIČNÍ POVÍDKY

Carolyn Ives Gilmanová
Na cestách s mimozemšťanem

Robert Reed
Prázdná

ČESKÉ POVÍDKY

Miroslav Hokeš
Noemova válka

Zbyněk Moravec
Mise v kvadrátu E

David Šenk
Poutník a vítr
Petra Slováková
Navždy

PUBLICISTIKA

Jason Sanford
Pět nových trendů v žánru sci-fi
Robert Kostěnek
Jak se mění superhrdinové
na filmovém plátně

Cena: 95 Kč - 4, eura

Alex Irvine
Devítkový měsíc

S.R.O.

Levně, rychle a kvalitně bez zbytečných časových nároků Vám poradíme se zavedením a zajistíme/udržíme certifikaci nejen následujících systémů jakosti :

Řízení kvality	dle ISO 9001
Enviromentální management	dle ISO 14001
Management BOZP	dle BS OHSAS 18001
Ochrana Informací ISMS	dle ISO 27001

Při certifikaci dlouhodobě spolupracujeme s českou společností QESCERT, což je garancí nezávislosti a odborné kompetence auditorů.

*** * ***

Pro naše klienty jsme schopni zajistit i provádění nezávislé revizní a inspekční činnosti, sledování měnící se legislativy (zejména ad OHSAS 18001 a ISO 14001) a zajištění rizik hospodářských a podnikatelských rizik.

*** * ***

Předplatitelé časopisu XB - 1 mají automatickou slevu 10 % na služby QSJ s.r.o.

po celý rok 2017

WWW.QSJ.CZ

XB1

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

Obsah

Zahraniční SF

Alex Irvine: Devítkový měsíc	3
Carolyn Ives Gilmanová: Na cestách s mimozemšťanem	11
Robert Reed: Prázdná	23

Domácí SF

Miroslav Hokeš: Noemova válka	33
Zbyněk Moravec: Mise v kvadrátu E	44
David Šenk: Poutník a vítě	53
Petra Slovácová: Navždy	58

Publicistika

Jason Sanford: Pět nových trendů v žánru sci-fi	63
Robert Kostěnek: Jak se mění superhrdinové...	64

Fantastická věda

Chladicí fólie; Lidské orgány narostou v prasatech; Zázračné žabí sliny; Dlouhé hody černé díry	62
--	----

Filmfaroniáda

<i>Filmové premiéry:</i> Léč na život; LEGO® Batman film; Resident Evil: Poslední kapitola; Nerve: Hra o život; Blair Witch: 20 let poté; <i>Klapka!</i>	69
--	----

Vivisektor

<i>Čtenáři čtenářům:</i> Michal Příbáň: Všechno je jenom dvakrát; Veronica Rothová: Čáry života; Jiří Dittrich: Elementum; Marissa Meyer: Hvězdy nad hlavou; Ivan Fošenbauer: Pětirozměrné posvícení; Lukáš Hruška: Předpoklady; Kevin Hearne: Dědic rytířů Jedi; Dori Hillestad Butlerová: Strašidelná knihovna – Ztracený duch; Monika Kurincová: Oči temnoty – Propast; Sour volume 1; <i>Nové knihy</i>	74
---	----

Šéfredaktor

Vlado Ríša

risa@casopisxb1.cz

Zástupce šéfredaktora

Jaroslav Jiran

jiran@casopisxb1.cz

Redaktor

Martin Šust

sust@casopisxb1.cz

Časopis XB 1 s.r.o.

Praha 1, Nám. Republiky 1081/7

PSČ 110 00

www.casopisxb1.cz

Tisk

tmv a. s.

Distribuce

společnosti holdingu PNS a. s.

prodejny firmy Relay

Předplatné

SEND s.r.o.

(www.send.cz/casopis/728/xb1)

Číslo vychází 5. 4. 2017

© Casopis XB1 s.r.o.

ISSN 1804-6606

MK ČR E 19853

Přetisk a jakékoli šíření povoleno

jen se souhlasem vydavatele.

Titulní strana Colin Price

Genderové blbnutí

Nedávno hlubokomyslně pravil jeden můj kamarád, že se máme nějak moc dobře. Odůvodňoval to tím, že se nejen vymýšlejí různé blbiny, ale hlavně, že se na nich nekompromisně trvá.

Jako zářný příklad uvedl debatu kolem básničky Jiřího Žáčka *Maminka* v učebnicích pro žáky prvního stupně. Ta debata nejen na sociálních sítích, ale i v ostatních sdělovacích prostředcích byla a je myšlena opravdu vážně. Kdybych se něco takového dočetl prvního dubna, opravdu od srdce bych se zasmál. Jenže vážně míněné názory, že se nemá říkat těhotná žena, ale těhotný člověk, či vyměnit slova maminka a tatínek za slovo rodič, jsou už podle mě dostatečně šílené.

Tak jsem se také zamyslel a uvažoval o tom, co by řekl nakladatel Egon Čierny, kdybych pro něj napsal dalšího asi tak sedmého *Conana*, který by ovšem tentokrát byl genderově vyvážený. Představa bolestně vzdychajícího a plačícího cimmerského modrookého svalovce nad zlomenou květinou [takových scén je přece v ženských (pardon v člověčích), románech neúřekom, jak říkají Slováci], či je zachraňován a odnášen v náručí z hořícího chrámu, v němž měl být obětován bohyni Sethe, statnou Stygií. Myslím si, že by mě vzal berlí přes hlavu, abych se probudil.

Zrovna tak by se asi tvářili JWP a Míra Žamboch, kdybych napsal genderově únosný román o osobě (nemohu přece napsat o mužském hrdinovi) *Johnu Francisi Kovářovi*. U toho by asi bylo nejlepší, kdyby ho dostal do rukou některý z vědců a přeměnil ho na neutrální osobu vykazující vlastnosti obou pohlaví...

Na druhou stranu si jen velmi obtížně představuji autorku E. L. Jamesovou, jak píše *Dalších padesát odstínů šedi* s hlavní hrdinkou, která se nápadně podobá Kapitánovi ze *Zakuti v oceli* Míry Žambocha.

Zajímalo by mě, a to velmi, jestli by takové dílko někdo četl.

Příznávám se, že se mi hrozně přičí, když se něco přehání ad absurdum, čili přeloženo do češtiny: až k nesmyslnosti, ať už je to cokoli. Mám silný dojem, že v posledních letech se zapomíná na takzvaný selský rozum, který praví, že nic se nemá přehánět. Doufám, že maminky i nadále budou maminkami a ne osobami a tátové budou tím, čím být mají, tedy otci. Autorky a autoři se nenechají zblbnout ani genderovým či jiným blbnutím. Civilizace, která se měla příliš dobře a začala být „chytřejší“ než příroda, prakticky vždycky postupně zanikla. Tak ať nás tohle nepostihne.

Vlado Ríša

Cena W. L. CRAWFORDA

Letošní Cenu Williama L. Crawforda pro nejlepší debutový román uplynulého roku získal titul VŠICHNI PTÁCI NA NEBI (All the Birds in the Sky) čtenářům časopisu XB-1 známé spisovatelky *Charlie Jane Andersové*. Román připravuje nakladatelství Host na duben letošního roku v českém překladu Milana Pohla.

NOMINACE NA CENU NEBULA ZA ROK 2016

Organizace Science Fiction and Fantasy Writers of America oznámila nominace na cenu Nebula za rok 2016. Vítězné práce budou oznámeny na každoroční konferenci této organizace v Pittsburghu, která proběhne od 18. do 21. května 2017.

ROMÁN

Charlie Jane Andersová: All the Birds in the Sky
Mishell Bakerová: Borderline
N. K. Jemisinová: The Obelisk Gate
Yoon Ha Lee: Ninefox Gambit
Nisi Shawlová: Everfair

NOVELA

S. B. Divya: Runtime
Kij Johnsonová: The Dream-Quest of Vellitt Boe
Victor LaValle: The Ballad of Black Tom
Seanán McGuireová: Every Heart a Doorway
John P. Murphy: The Liar
Kai Ashante Wilson: A Taste of Honey

NOVELETA

William Ledbetter: The Long Fall Up
Sarah Pinskerová: Sooner or Later Everything Falls Into the Sea
Bonnie Jo Stufflebeamová: The Orangery
Jason Sanford: Blood Grains Speak Through Memories
Fran Wildeová: The Jewel and Her Lapidary
Alyssa Wongová: You'll Surely Drown Here If You Stay

POVÍDKA

Brooke Bolanderová: Our Talons Can Crush Galaxies

Amal El-Mohtarová: Seasons of Glass and Iron

Barbara Krasnoffová: Sabbath Wine
Sam J. Miller: Things With Beards
A. Merc Rustad: This Is Not a Wardrobe Door

Alyssa Wongová: A Fist of Permutations in Lightning and Wildflowers
Caroline M. Yoachimová: Welcome to the Medical Clinic at the Interplanetary Relay Station Hours Since the Last Patient Death: 0

ZTRÁTY

10. února 2017 zemřel ve věku jednasedmdesáti let po dlouhé nemoci spisovatel EDWARD BRYANT (nar. 1945). Proslul zejména svou povídkovou tvorbou, kterou hojně publikoval od roku 1970 zejména po následujících dvacet let. Poté působil také jako recenzent. Za své povídky získal dvě ceny Nebula a mnohokrát byl nominován na ceny Hugo, Nebula, Světovou cenu fantasy či Cenu Brama Stokera. 24. února 2017 zemřela rovněž po dlouhé nemoci spisovatelka SUSAN CASPEROVÁ (nar. 1947), manželka známého editora Gardnera Dozoise. Kratší práce publikovala od roku 1983 a její nejplodnější období zahrnovalo následující dvě dekády.

Devítkový měsíc

(NUMBER NINE MOON)

Přiletěli po nízké dráze nad opuštěnou kolonií nedaleko východního okraje pánve Hellas a rozhodovali se, která přistávací plocha jim skýtá největší šanci narazit na veškeré potenciální zlaté žíly v co nejkratším čase. Odvoz už byl skoro dokončen a vše na této straně Marsu bylo vyprázdněno. Jediní zbývající lidé se nacházeli na místě první kolonie v kaldeře v Pavonis Mons a i ti budou během čtyřiašedeseti hodin pryč. Steuby, Bridget a Marco usoudili, že můžou dvanáct z těchto hodin věnovat své práci, takže jim zbyde dost času na návrat do Pavonis Mons, kde si budou moct zaplatit cestu zpátky do vnitřní soustavy na nákladní lodi, která byla momentálně zadokovaná na vrcholku pavonisského vesmírného výtahu.

„Bude to rychlá návštěva,“ řekl Marco jen tak do placu. „Jenom se tam zastavíme. Takový rychlý výlet. Všechny výlety teď končí. Lidi se vracejí domů. Přesně tak, chlapci a děvčata. Chystáme se domů, kde si budeme žít svoje šťastné životy.“

Steuby si vážně přál, aby Marco sklapl.

„To je ono, támhle,“ řekla Bridget. Ukázala na přistávací plochu na okraji osídlení. „Je blízko garáže a skleníku, támhle je laboratorní komplex...“

„Jo,“ souhlasil Marco. „Líbí se mi.“

Zhoupl se s přistávacím modulem v oblouku nad osídlením a vrátil se k plošině. Devatenáct let práce. Lidé zasvětili své životy Marsu, aby na něm vybudovali pro lidstvo opěrný bod, a teď to všechno vyletí komínem, protože Země zařadila zpátečku. Bylo to smutné, že se lidé takhle stahovali. Steuby si chtěl vždycky lidskou civilizaci představovat jako orla, ale možná že byla spíš jako želva. Právě teď zatahovala hlavu do krunýře. Jednoho dne snad začne zase vykukovat, ale ze všeho tohoto vybavení na Marsu bude do té doby harampádí. Všechno bude muset začít znovu od začátku.

Anebo lidstvo zůstane na Zemi a v nejbližších sto letech lidská noha nešlápne ani na Mars, ani na Měsíc, ani na žádný z asteroidů.

„Je to škoda,“ prohlásila Bridget. „Všechna ta práce byla úplně k ničemu.“

„Nesnáším lidi, co se snadno vzdávají,“ přitakal Marco.

Steubymu taková lidé nevadili. Docela obdivoval ty, co věděli, kdy něco vzdát. Možná to souviselo s věkem. Byl starší než Bridget i Marco o dobrých dvacet let. Čím je člověk starší, tím menší má zájem bojovat bitvy, o kterých ví, že v nich nemůže zvítězit.

Aby ale netrhal partu, řekl: „Jo, já taky.“

„Oni se nevzdávají,“ poukázala Bridget. „Země se na ně vykašlala.“

„V tom případě nesnáším Zemi,“ řekl Marco. „Ne, dělám si legraci. Přesně tam skončím, až budu starý.“

Nikdo jiný nevěděl, že jsou tady, protože to, co dělali, bylo technicky vzato nezákonné. Slunce klesalo k obzoru a zalévalo krajinu tím podivným marsovským modrým soumrakem, ze kterého měl Steuby pokaždé, když ho viděl, pocit, že dostane infarkt.

„Je načase podívat se, co tady po Odvozu zbylo,“ prohlásil Marco, už asi posté od chvíle, co vyrazili z Pavonis Mons. Steuby byl připravený ho zabít.

Všichni tři se shodli, že tady po Odvozu musela zůstat celá hromada užitečných věcí. Vždycky to tak bylo, když museli

lidé odejít narychlo. Během těch třiceti dnů od chvíle, kdy Úřad pro plánování středního pásma soustavy oznámil, že ukončuje logistickou podporu všech lidských aktivit za hranicí Lagrangeových bodů Země a Měsíce, se všichni na Marsu stavěli do fronty, aby se dostali z planety a unikli pod ochranný deštník Úřadu. Dokonce i horníci z asteroidů, nejasociálnější a nejhovněvratější tlupa lidí od dob Vinlandu, se stahovali zpátky. Situace na Zemi byla špatná – uprchlická krize, lokální války o vodu, ropu a životní prostor. A když je situace na Zemi špatná, všichni mimo Zemi jsou odkázáni sami na sebe. Pro osídlení na Měsíci to nebyl velký problém, bylo víceméně soběstačné. V případě Marsu to byl ale úplně jiný příběh.

„Jsme si jistí, že tady nikdo není?“ zapřemýšlel Steuby nahlas. Byl by to docela opruz nechat se zatknout uprostřed celoplanetární evakuace.

„Poslouchal jsem komunikační linku Úřadu celou noc,“ odvětil Marco. „Poslední lidi odsud byli na cestě k Pavonis před půlnocí.“

Protože nejsnazší způsob, jak se dostat z planety, nabízel kosmický výtah v Pavonis Mons, nacházeli se zbývající kolonisté právě tam. Schovávali se v kaldeře a čekali, až přijdou na řadu. Osídlení v pánvi Hellas, nad kterým právě kroužili, bylo naprosto opuštěné. Bylo novější než to v Pavonis Mons, takže kořist tady bude nejspíš lepší. Steuby vyhlédl z okna. Mars tady vypadal jinak. Kaldera Pavonis Mons vzbuzovala pocit, že se nachází na půli cesty do vesmíru, protože byla položená vysoko a z okraje se dalo dohlédnout hodně daleko – když tedy bouře člověku dovolily dorazit k okraji. Osídlení v pánvi Hellas, vybudované teprve před pár lety, které využívalo výhod velkých zásob vody vázaných v ledovcích na východním svahu pánve, bylo Pavonis Mons vzdálené natolik, to jak jen šlo, jak geograficky, tak prostředím. Bylo prakticky jeho protipólem. Zatímco Pavonis leželo vysoko a bylo suché a studené, Hellas leželo nízko, bylo bohaté na vodu a bylo tu relativně tepleji. V létě tu bývaly bouře, když se planeta přiblížila periheliu.

A to bylo nyní. Všude byly prашné víry, atmosféra v oblasti byla plná magnetické záře, Pavonis Mons co nejrychleji vycucával kosmický výtah a Steuby, Marco a Bridget byli tady, tisíce kilometrů daleko v pánvi Hellas, a věnovali se průzkumu. Dobře, prospekci. No tak jo, drancování.

„Jsme tady jenom proto, abychom ukořistili nějakou tu záhadu, strážníku,“ oslovil Marco imaginárního policistu, ačkoliv magnetické záře způsobovaly, že si s žádnými zástupci úřadů promluvit nemohli, ani kdyby chtěli. Navedl modul na poslední sestup a o devadesát vteřin později parkovali na povrchu Marsu. Když se loď dotkla země, ozvalo se zdola ostré zapraskání.

„Dobrá práce,“ pochválil ho Steuby. „Rozbil jsi plošinu.“

Marco pokrčil rameny. „Kdo se o tom dozví? Zkus mi na Marsu najít kus betonu, ve kterém nejsou trhliny. Kdy jsme tady byli naposledy, Steuby, před deseti lety?“

Steuby přikývl. „Víceméně.“ Pracovali s Markem na potrubí na dolních svazích Pavonis. Pak se Steuby vrátil do vnitřní soustavy. Dával přednost Měsíci. Skuteční martani se snažili uniknout ze Země. Steuby dával přednost možnosti mít Zemi poblíž, pro případ, že by ji potřeboval. „Bridget, ty už jsi na Marsu taky byla, že?“

„Stavěla jsem pár solárních polí na okraji pavonisské kaldery,“

přisvědčila. „Hodně dávno. Tohle je ale poprvé, co jsem v Hellas. A vypadá to, že i naposledy.“

Vystrojili se a otevřeli poklop. Bridget šla první, Steuby hned za ní, Marco se v průchodu objevil asi za minutu, po přistání nejdříve provedl rychlou kontrolu motorů modulu. „Dobré ráno, Barsoome!“ zazpíval.

Udělal po žebříku tři kroky, když všichni uslyšeli skřípavé dunění ozývající se zpod země. Steuby ucítil, jak se plošina posunula, a odpotácel se kousek dál. Betonová plocha praskla, modul se začal naklánět a sesunul se do jámy, která se otevřela Steubymu přímo u nohou. Marco ztratil rovnováhu a hrábl po zábradlí žebříku. Jáma se dál rozšiřovala a modul se pořád víc nakláněl. „Marco!“ zařvala Bridget. „Skoč!“

Pokusil se o to, ale nedokázal odrazit a místo toho uklouzl. Zřít se z žebříku a spadl do jámy. Přistávací modul se převrátil přímo na něj. Všechno se to odehrálo v podivném zpomaleném tempu, kterým předměty v marsovské gravitaci padají, snovém a o to děsivějším, protože i když bylo zpomalené, modul se převrátil příliš rychle na to, aby mu Marco stihl uhnout. Trup modulu se skřípěním sklouzl po přelomených betonových deskách a Marco zmizel pod ním.

Ještě než se loď úplně usadila, Steuby a Bridget už se škrábali po okraji jámy, kde se velké kusy betonu nakláněly pod převráceným modulem. Steuby zahlédl Marka první, ležel obličejem dolů a nehýbal se. Sklouzl do prachem naplněného prostoru pod trupem modulu, s Bridget v závěsu. Společně Marka popadli za nohy a pokusili se ho vytáhnout, ale o něco se tam zachytil. Mohli s ním otáčet na místě, ale nedokázali ho vysvobodit. „Marco,“ oslovila ho Bridget. „Mluv se mnou.“

Prach se začal usazovat a Steuby spatřil, proč Marco neodpovídá.

Zábradlí žebříku se ulomilo a jeden jeho kus Marka probodl kousek od pravé lopatky. Kolem díry ve skafandru se hromadila krev a odtékala pod tělem po nakloněné betonové desce. Marco k nim otočil hlavu. Hledí mu pokrýval prach. Hýbal levou rukou a snažil se mluvit, ale komunikátor nefungoval. Jeho hlas zněl jako tichoučké bzučení a oni nedokázali porozumět tomu, co říká. Za minutu už na tom nezáleželo, protože byl mrtvý.

„Marco,“ zaúpěl Steuby. Zarazil se, měl pocit, že by měl něco říct, ale nebyl si jistý co. Po chvilce dodal: „Doufám, že to moc nebolelo, když jsme tě tahali. Snažili jsme se ti pomoci.“

Od chvíle, kdy se Marco přestal hýbat, seděla Bridget mlčky. Teď se zvedla. „Proboha, nemluv na něj, je mrtvý! Nemluv na něj!“

Steuby neodpověděl.

Jediné na co teď myslel bylo, že pod přistávací plošinou musela být nějaká kapsa plynu, zmrzlé hydráty nebo něco takového. Postupně sublimovaly, sporadicky zahříváné stovkami nebo tisíci přistáními, vytvořilo se tak slabé místo, a když Marco přistál s jejich modulem, poslední špetka tepla plošinu oslabila. Trhlina, náklon, katastrofa.

„Co budeme dělat?“ zeptala se Bridget klidnějším hlasem. Byla to rozumná otázka, na kterou Steuby neměl žádnou dobrou odpověď. Rozhlédl se. Byli na okraji opuštěného marsovského osídlení. Jediní další lidé na planetě byli tisíce kilometrů daleko a neměli zdroje – a podle Steubyho odhadu ani chuť – jim pomáhat.

Pokrčil rameny. „Nejspíš zemřeme.“

„Dobře,“ opáčila. „Ale řekněme, že zemřít nechceme. Co bychom měli udělat?“

* * *

Ve srovnání s Měsícem bylo na Marsu všechno snadné. Byla tady voda, byl tu dostatek využitelných minerálů, ke kterým byl snadný přístup, syntéza paliva nepředstavovala problém, solární energie byla účinná, protože tenká atmosféra kompenzovala vzdálenost od Slunce... kolonizační projekt postupoval, a byla to hračka. Teoreticky.

Ve skutečnosti byl Mars v zabíjení lidí opravdu dobrý. Steuby se zahleděl k obzoru. Vycházelo Slunce. Jestli s Bridget něco nevymyslí opravdu rychle, Mars si nejspíš připiše na konto další dvě lidské oběti. Steuby nebyl připravený stát se statistikou. Marco... no, Marco už statistikou byl.

Otázka už teď nezněla, co tady po Odvozu zbylo, ale jestli budou schopni se odsud sami dostat, nebo jestli tady zůstanou nadobro.

„Uvidíme,“ zamumlal Steuby.

Bridget vzhledla. „Co uvidíme?“

„Nic.“

„Ty si povídáš s Markem.“

„Ne, nepovídám,“ zalhal Steuby.

„Mám jednu otázku, když už na něj stejně oba myslíme. Co bychom s ním měli udělat?“

„Jak to myslíš, co bychom s ním měli udělat? Nemůžeme si ho přece přivázat na střeche.“

Nechala to být. Vykročili k hlavnímu shluku budov a kupolí, které tvořily osídlení v pánvi Hellas.

* * *

Vycházel Phobos, velký a jasný. Někdy na něj sluneční světlo dopadalo pod určitým úhlem a velký impaktní kráter na straně přivrácené k planetě vrhal stín takovým způsobem, že se zhruba hodinu na marsovské obloze vznášela obří číslice 9. Steuby nebyl pověřivý, ale když to viděl, chápal, kde se v lidech pověřivost brala.

Devítkový měsíc byl jeho nejoblíbenější věcí na Marsu. Doufal, že pokud by měl v nejbližších pár dnech zemřít – a s ohledem na poslední vývoj událostí to působilo více než pravděpodobně –, zemře s pohledem upřeným na něj.

Bridget za jeho zády řekla: „Steuby. Přestaň civět na měsíc.“

Byl to Marco, kdo ho na Devítkový měsíc upozornil, když byli kdysi na Marsu. „Znal jsem ho dlouho, Bridget,“ odvětil. „Dej mi minutku.“

„Žádné minuty navíc nemáme.“

To byla pravda. Steuby vylezl z jámy. „Tak teda pojď,“ řekl.

„Kam?“

„Pěšky do Pavonis Mons jít nemůžeme,“ poukázal Steuby.

„Ani tam nedojedeme. Takže budeme muset letět.“

„V čem?“

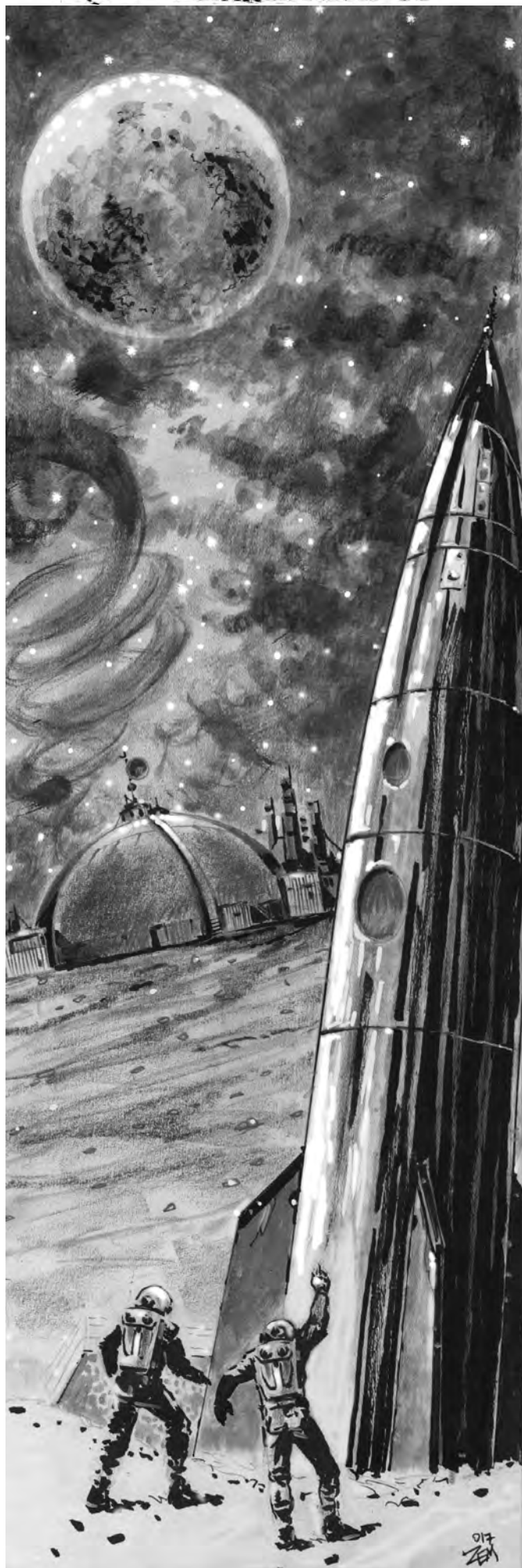
Nechtěl jí říct, o čem uvažuje, dokud nebude mít alespoň trochu jasnější představu. „Jdi támhle k té garáži. Ukážu ti to.“

* * *

Vešli dovnitř a vzduchotěsně za sebou garážová vrata uzavřeli. Bylo tam teplo. Zamlžila se jim hledí. „Hele,“ podotkl Steuby. „Pořád je tady vzduch.“

Odklopil svůj průzor a ucítil hlinu a květiny. Pasivní oxyslivovací systém v garáži sem vháněl vzduch z nedalekého skleňíku. Rostliny ještě nestihly zmrznout a uhynout.

S odklopeným špinavým hledím viděl v setmělém interiéru lépe. Našel vypínač a cvakl jím, jen tak pro každý případ. „Podívejme, světlo taky svítí.“

A teď ta opravdická zkouška. Z jedné stěny garáže trčela sada kohoutků a průduchů, rozmístěných nad podzemními nádržemi. Steuby kráčel podél nich a tiše se modlil k bohům chemie, aby byl jeden z těch kohoutků označený určitou konkrétní kombinací písmen.

Zastavil se u čtvrtého a ukázal na nápis. „MMH,“ přečetla Bridget. „Monometylhydrazin, že?“

„Jo,“ přisvědčil Steuby. „Známy rovněž jako jackpot. Určitě si ho tady vyráběli do reaktivních trysek. Moduly ho musí dočerpávat, než znovu odstartují. Víš, co to znamená?“

„Že máme celou hromadu paliva nehodícího se do naší lodě, která je stejně havarovaná.“

„Ne, znamená to, že máme polovinu hypergolicke palivové směsi navržené tak, aby fungovala přesně v takových motorech, jaký je zabudovaný támhle v té raketě.“ Steuby ukázal ke stěně garáže s okny otočenými k jihu. Bridget sledovala směr jeho prstu.

„Děláš si srandu,“ prohlásila. „Je to jenom hračka.“

„Au contraire, mademoiselle,“ nesouhlasil Steuby. „Viděl jsem je létat.“

Poté, co se Steuby opustil po smrti Waltera Navarroa stavební průmysl a následující rok strávil oškubáváním turistů, pracoval krátce na projektu zábavního parku. Žena jménem Veronica Liu chtěla vytvořit počtu klasickým představám o Měsíci z doby před vesmírným věkem. Hodně špičatých raket a třpytivých kupolí. Budovala park po dobu jednoho roku, s atrakcemi specificky navrženými pro nízkou měsíční gravitaci. Během otevírací ceremonie pak předvedla velkou show s přistáním flotily raket navržených tak, aby připomínaly obálky pulpových časopisů ze 40. let dvacátého století. Byly špičaté, s křídélky, nabílyskané – a když zábavní park po pěti letech od svého otevření zkrachoval, byly rozprodány ostatním koncernům. Pokud Steuby věděl, jedna z nich byla pořád na Měsíci, protože Liu ji nedokázala prodat za cenu, za kterou by to mělo smysl.

Další z těch raket teď stála na malé plošině vzdálené jeden kilometr od garáže. Steuby si jí všiml během jejich prvního přeletu. Nevěděl, jak se tam dostala, a bylo mu to jedno. Záleželo mu jenom na tom, aby zjistil, jestli je schopná letu.

* * *

„To je naprosto směšný nápad. Celá tahle záležitost byla naprosto směšný nápad. Musel jsi přijít s tím stupidním plánem, jak zbohatnout, a teď je Marco mrtvý, protože jsi prostě nemohl jen tak z Marsu odletět jako všichni ostatní.“ Bridget se pracovala ke skutečné zuřivosti. Steubyho napadlo, že by s tím měl něco udělat, ale nevěděl co. Jeho způsob, jak se vyrovnat s traumatem, spočíval v předstírání, že se s žádným nevyrovává. Její zjevně spočíval v upouštění páry krátce po traumatické události. „Chtěl ses zaletět podívat do pánve Hellas a ukořistit nějakou tu záhadu! Tvrdil jsi, že budeme zpátky cobydup, žádný problém! A teď kvůli tomu, co jsi řekl, zemřeme!“

Asi zrovna není vhodná doba připomínat jí, že to byl všechno Markův plán, pomyslel si Steuby. Nebyl moc dobrý v jednání s lidmi, nebo emocemi, ale Bridget byla expertem na systémy baterií a pilotáž, takže potřeboval její pomoc. Možná, že by jí užitečný úkol pomohl se s tím vyrovnat, a taky by je to udrželo naživu.

„Pojďme zjistit, jestli je to opravdu tak směšné,“ navrhl. „Pojď se mnou a uděláme předletovou kontrolu.“ Spustil si hledí a došel ke dveřím.

Po krátké pauze řekla: „Proč ne. Jestli máme stejně zemřít.“

Bridget mu doopravdy nevěřila, ale vzhledem k tomu, že neměla jinou možnost, šla s ním. Steuby vylezl po žebříku a chvíli kutil kolem rakety. Podle zasyčení, které se ozvalo, když otevřel vstupní dveře, poznal, že raketa byla utěsněna proti marsovskému prachu – nakolik se jenom cokoliv proti němu utěsnit dalo.

Bridget se podívala na svazky kabelů a drátů, prošla si spojení, otevřela prohlubně zapuštěné v podlaze a nakonec řekla: „Stejně zemřeme, ale z hlediska elektroniky to všechno vypadá nedotčeně.“

„Perfektní,“ řekl Steuby.

„Perfektní do jisté míry,“ kontrovala Bridget. Slezli dolů a Steuby zkontroloval montáž trysek. Cítil, jak ho zaplavuje optimismus, když postupně otevíral panely a zjišťoval, že místní tady tu raketu vystavili, a pak ji nechali na pokoji. Nikdo z ní nevymontoval žádné součástky. Nejspíš se na ni podívali a stejně jako Bridget usoudili, že je to jenom hračka.

Ale Steuby věděl, že to tak není. Tahle raketa potřebovala jediné štávu do baterií, aby mohla proběhnout kontrola systému, a palivo do nádrží k pohánění motoru.

„Však uvidíš,“ řekl. „My se odsud ještě dostaneme.“

Bridget si raketu měřila s otevřeným opovržením. „Jestli tím ‚odsud‘ myslíš z tohoto světa do záhrobí, tak s tebou naprosto souhlasím.“

„Až vyletíme na oběžnou dráhu, milostivě přijmu tvou omalu,“ prohlásil. „Pojď. Potřebujeme nabití baterie a pár tun oxidu dusičitého.“ Zamířil ke garáži a Bridget šla s ním.

Amoniak měli, kolik jenom chtěli, byl v jedné z dalších podzemních nádrží. Byl dostatečně užitečný na to, aby si ho základna držela v zásobě. Steuby byl ochoten se vsadit, že jeden ze strojů v garáži bude buď přímo určen k oxidaci amoniaku, nebo se k tomu nechá zkonfigurovat. Dimer oxidu dusičitého, označovaný NTO, byl standardním tekutým palivem pro celou řadu raketových modelů. Stačilo jenom najít ten správný stroj.

„Dělávali jsme to na Měsíci,“ vysvětloval Steuby. „Smícháš amoniak s obyčejným vzduchem, a když se začne vytvářet oxid dusičitý, přidáš kyselinu dusičnou, která katalyzuje vznik dalšího oxidu dusičitého. Pak tu směs zchladíš a stlačíš, oxid se spojí a vytvoří NTO. Není to nic jiného než šoupání s atomy sem a tam. Nepotřebuje to dokonce ani zahřát. Musíš to jenom v pravý čas stlačit a najít způsob, jak odčerpávat NTO. Vsadil bych Markův poslední dolar na to, že tady někde bude syntetizátor NTO.“

Vydali se ho hledat a našli ho během deseti minut. Byl u něj dokonce i generátor, který měl ke všemu pořád v palivových buňkách energii. Steubymu se poprvé od Markovy smrti začal vracet jeho přirozený stav iracionálního optimismu.

Natáhli k syntetizátoru hadici od nádrže s amoniakem, pořádně ho nakrmili a nastartovali. Pak k němu dotlačili menší nádrž s kyselinou dusičnou a napumpovali trochu dovnitř. Steuby dělal výpočty z hlavy. Nemusely být přesné. Jakmile se reakce rozeběhla, potřebovala jenom neustálý přísun amoniaku, vzduchu a kyseliny dusičné při těch správných tlacích, a sběrná nádrž na druhé straně syntetizátoru se plnila ošklivým, korozivním, karcinogenním a v tomto případě životy zachraňujícím NTO.

Syntetizátor se s rachotem probral k životu. Steuby čekal, že vybuchne nebo se rozpadne na kusy, ale neudělal to. Zdálo se, že funguje. Zahleděl se na odečet kapacity nádrže. Velmi dlouho zůstával na 00... a pak přeskočil na 01. Bridget se na něj taky zahleděla a odečet s tiknutím poskočil na 02... 03... „Jen tak dál a začnu věřit tomu, že víš, co děláš.“

„Tohle zbožňuji,“ prohlásil Steuby. „Je to můj oblíbený přístroj. Teď už se musíme jenom postarat, abychom natankovali

a odstartovali dřív, než se zhorší bouře, udrželi raketu ve směru přímo nahoru, unikli z gravitační studny, dorazili se na místo setkání a přesvědčili nákladní raketu, aby zpomalila a vzala nás na palubu.“

„No, když to podáš takhle...“ řekla Bridget.

Steuby přikývl. „Pojďme nabít baterie.“

Než našli převodní nabíjecí desku solárního pole a natáhli kabely až k raketě, bylo už Slunce nad obzorem. Bylo by nejspíš bývalo rychlejší vytáhnout baterie a přinést je k nabíjecí stanici, ale Steuby byl nervózní z představy, že by měli na raketě cokoliv rozebírat. Do krytu baterie byly zabudované nabíjecí porty a kolem se povalovalo dost elektrických kabelů, aby je mohli natáhnout až na Jupiter, takže to bylo nejpřímočařejší řešení. Zabralo to nicméně pár hodin a oba pak nervózně postávali kolem a sledovali ukazatel nabití baterie, zatímco ranní obloha přešla od strašidelného modrého úsvitu ke své normální hnědožluté barvě.

„Na solárních polích je dobré to, že se docela snadno udržují,“ prohlásil, aby zabil čas.

Indikátory nabití na bateriích se rozsvítily.

„Jak si asi vede syntetizátor NTO,“ poznamenala Bridget. Podívala se na oblohu. Věděli, kolik je hodin, ale na tom nezáleželo. Důležitá byla jenom pozice Phobosu, který proletěl kolem třikrát denně. Byli v zásadě ve stejné situaci jako Apollo 13. Plán byl následující: budou sledovat Phobos, dokud nedorazí více méně na správné místo, pak zažehnou raketové motory, a pokud se vyhnou fatálním chybám, tak odstartují, dostanou se na oběžnou dráhu a palivo jim dojde zhruba tou dobou, kdy poletí kolem nákladní loď. Časový plán nákladní loď byl pořád stejný: počkat, až proletí oba měsíce, zadokovat u výtahu, odletět, než měsíce zase poletí kolem. Jakmile se loď oddělí od konce výtahu, zažehne únikový motor. Nachystat takový zážeh zabere zhruba dvě hodiny. Bridget to věděla, protože kdysi pracovala v Pásu, než se rozhodla, že by ráda zažila tu a tam nějakou gravitaci. I kdyby jenom marsovskou.

V tomto případě nebude nákladní loď nic vykládat. Místo toho bude nabírat lidi a zásoby, ale časový rámec zůstane více méně stejný. Když se k oběžné dráze Phobosu přičetly dvě hodiny od okamžiku, kdy minul konec výtahu, dostal se mezitím malý Devítkový měsíc přímo nad západní horizont. Od toho okamžiku budou mít asi hodinu na to, aby nastartovali raketu a dosáhli únikové rychlosti v okamžiku, kdy se přiblíží k nákladní lodi, která možná provede nouzový zážeh, aby je zachránila, ale možná taky ne. Všechno bude mnohem jistější, pokud se jim podaří co nejvíce srovnat vlastní rychlost s rychlostí nákladní loď, a to znamená dopravit raketu na trajektorii mířící k Zemi.

Problém byl v tom, že pokud to udělají a nákladní loď je nevyzvedne, zemřou dávno předtím, než se dostanou k Zemi. Raketa, pokud bude mít nějaké zbývající palivo, provede automatický zážeh pro navedení na oběžnou dráhu Země, kde na její palubu vstoupí orbitální patrola a najde tam jejich vyschlá těla. Steuby doufal, že nezemře při něčem zahanbujícím.

Vlastně doufal, že nezemře vůbec. Člověk si musí takové věci tu a tam připomenout, když se zrovna věnuje něčemu, co by ho mohlo zabít. Natolik si zvykne na myšlenku, že zemře, až se začne snažit vytěžit z toho maximum. Vyslovit možnost, že by mohl přežít, je užitečný opravný mechanismus.

Den na Marsu je o čtyřicet minut delší než na Zemi. Phobos oběhne kolem planety zhruba jednou za osm hodin a vychází na západě, protože obíhá mnohem rychleji, než Mars rotuje. Potřebovali s raketou vytáhnout únikovou rychlost něco málo přes pět kilometrů za vteřinu. Steubymu se líbilo, jak se k sobě